Enderrock | Xavier Mercadé | Actualitzat el 22/03/2019 a les 11:00

Guille Milkyway: «No entenc com per un debat polític hem acabat en aquesta situació totalment absurda»

Avui La Casa Azul publica el seu nou disc 'La Gran esfera', i entrevistem el seu cervell

La Casa Azul | Xavier Mercadé

A final del 2014, Guille Milkyway havia acabat d'enregistrar un nou disc de **La Casa Azul** i faltava poc perquè sortís al carrer, però un seguit de fets personals van fer que l'àlbum no es publiqués. Un cop va voler recuperar aquelles cançons, va veure que ja no el representaven i el 2015 es va decidir a gravar un nou àlbum amb alguns temes antics.

D'això ja en fa quatre anys, i del primer avançament de *La gran esfera* (Elefant, 2019) en fa tres! Justament avui **La Casa Azul** presenta aquest esperat àlbum, cinc anys després de la llavor que ho va originar tot. Milkyway defineix aquest treball com "una transició d'aquests últims deu anys", però preferim que ens ho expliqui distesament, per això l'entrevistem.

L'habitual és fer un disc i sortir de gira per presentar-lo i no al revés. Com és que tu ho has fet així?
Estic en un segell que sempre m'ha deixat fer les coses a la meva manera i no he tingut mai cap pressió per part seva. Aquesta vegada hem decidit fer el recorregut contrari, però al final he fet una cosa alliberadora que és formar un grup en directe, prendre'm, per primer cop, molt seriosament el directe i haver de tocar cançons que la gent no ha sentit mai. Però ha estat a partir d'aquest moment que he començat a ser molt productiu a l'estudi.

Els vostres darrers directes a festivals com el Let's Festival o el Black Music Festival han acabat en una eufòria col·lectiva. Com ho has viscut?

Jo mai havia gaudit de tocar en directe, sempre havia creat espectacles que eren com succedanis d'allò que realment volia fer. El fet de créixer com a grup i començar a tenir un públic més divers, ha fet que també hagi hagut de millorar els directes. Que la gent s'ho passi bé a un concert, s'aconsegueix només quan un mateix es troba segur a l'escenari. A més, a mi em fa molt feliç que la meva música tingui aquesta part terapèutica i veure com es forma una petita catarsi quan sona alguna cançó. Per mi, això forma part de l'essència de **La Casa Azul**.

La música pot provocar aquesta catarsi, però al disc hi ha cançons com "Podría ser peor" o "Hasta perder el control" en què la lletra pot indicar tot el contrari. Com es gestiona aquest contrast?
Crec que més que l'alegria de la música, és un tema de no contenir-se. Jo no em puc aguantar i llavors tot acaba explotant. En general, el contrast és una cosa que trobaràs en qualsevol cançó de **La Casa Azul**.

Hi ha gent que potser no acaba d'entendre aquesta manera de fer música, i imagino que deus tenir la teva legió de *haters*.
Evidentment! He entès al llarg de la meva vida que tothom és al lloc que més o menys li pertoca, i és normal que hi hagi gent que no s'emocioni amb això, però aquesta és la meva manera de treballar.

Els teus primers directes eren gairebé en solitari o acompanyat per muntatges audiovisuals. Com has aconseguit que un projecte d'artesania com el teu que es crea a l'estudi es transfereixi a un projecte grupal com el de la banda nombrosa que portes actualment?
Tots els músics que porto són amics meus des de fa molts anys. Pel que fa al projecte de **La Casa Azul** hi ha un noranta per cent de feina personal i un deu per cent de posada en comú. Però ens coneixem molt i tots participem de l'univers que és **La Casa Azul**. Per exemple, el **Paco Tamarit**, que havia tocat amb el grup valencià **The Flauters** i és un músic virtuós, provenia de l'escena del rock progressiu, però està disposat a adaptar-se al nostre univers. Ell és fan del grup des del principi i jo també soc fan de la seva feina des de les seves primeres maquetes.

La Casa Azul. Foto: Xavier Mercadé

Aquesta cohesió de banda us ha portat a aparèixer en cartells de molts festivals arreu de l'Estat i d'aquí, com per exemple el Canet Rock. Què n'opines?
Aparentment, el de Canet és un cartell que podria no quadrar amb el que nosaltres fem, però sovint ens encasellen de manera errònia. Jo he anat al Canet i m'ho he passat molt bé, llavors, és fals que propostes com la nostra no es puguin encabir en aquell entorn. Ens pensem que vivim en un món on la gent odia les coses, però la realitat és ben diferent. Potser per alguns quadraríem més al Primavera Sound, però no hi tocarem mai. Trobo que nosaltres som una proposta popular de la qual pot gaudir qualsevol persona de qualsevol edat. A la cançó de "La fiesta universal", vull parlar de tornar a gaudir de les petites coses, ja que reunir-me al bar amb els amics per veure un partit de futbol o per fer una partida de dòmino crec que és molt important en la vida quotidiana. No entenc per què intel·lectualitzem tant les coses, fins al punt de rebutjar els petits moments de la vida que realment són la clau.

Com els balls de festa major?
Aquests són clau sobretot quan vius en entorns petits com els barris o els pobles. El gran problema de les grans ciutats és que això ho estan perdent i queden buides. Jo em sento molt afortunat, perquè pots tenir l'opinió que vulguis del Canet Rock, però és, clarament, un moment festiu molt similar a la festa major. Té un valor cabdal i jo me'n sento partícip, a més em sento molt còmode amb el fet que la meva música estigui inclosa en aquesta percepció festiva.

A les lletres fas servir paraules i expressions com "ataràxia", "morfogènesi mental" o "astènia emocional". T'agrada jugar amb el llenguatge?
De la mateixa manera que m'agrada ser molt quotidià o narrar la realitat d'una manera molt costumista, també m'agrada ser precís a l'hora d'expressar les sensacions. Utilitzo molt l'exageració perquè forma part de la meva manera de ser. També m'agrada utilitzar paraules que només amb la seva sonoritat ja et provoquin sensacions. Crec que tot això és molt efectiu a l'hora de comunicar idees. He fet molta música per a sèries infantils i sovint altres creadors et diuen que són molt reticents a utilitzar paraules que els nens i nenes no coneguin, però jo penso que per als petits és molt divertit conèixer paraules noves. Així doncs, són exageracions que ajuden a entendre el missatge de la cançó. Una altra cosa que em diverteix molt és barrejar coses del dia a dia amb elements d'una gran transcendència. M'agrada ser juganer tal com ho soc a l'estudi, on barrejo elements per trobar la personalitat sonora del conjunt. És molt gratificant veure com més gent de la que creus pot ser partícip d'aquest univers infantil.

[youtube/]http://www.youtube.com/watch?v=gbGuOCrP5tQ
A l'estar exposat al món mediàtic a partir de programes com *Operación Triunfo*, *Oh Happy Day* o a *El Món a Rac1*, no creus que aquest món pot envair el teu univers?
En general, sempre he mirat de separar-ho. Crec que a algú que m'escolta a la ràdio o em veu a *OT* fent una classe sobre la gènesi del jazz, pot no agradar-li la música de **La Casa Azul**. Crec que no està relacionat i, per tant intento separar-ho. Per exemple, al Jordi Basté, de Rac1, li encanta el grup, però no té res a veure amb el fet que siguem amics. De tota manera, a ell li agrada anunciar els concerts i les estrenes, però això a mi no em fa sentir còmode, perquè a la gent que escolta la secció no té per què interessar-li la meva música. D'altra banda, el creixement del grup ha estat molt natural i orgànic i no s'ha alimentat de la meva presència mediàtica.

L'ambient polític i social que hi ha amb el judici del procés t'afecta? Creus que podria afectar en alguna lletra o en alguna temàtica futura de La Casa Azul?
Si, totalment. No és gaire habitual a la discografia del grup, però hi ha cançons com "Los chicos hoy saltarán a la pista" que tenen un rerefons lligat al 15M, i a la cançó "Europa Superstar" narro clarament la meva angoixa en observar l'inici de la desaparició de l'estat del benestar. També penso que una cosa és discutir sobre política de manera clara amb algú que tingui una ideologia contrària, i l'altra és no participar en un element d'injustícia que apel·la a la meva manera d'entendre la vida, als valors essencials. Algú que no participa en això, és difícil mantenir-lo al teu costat. És com si tens algú davant que et justifica el maltractament a les dones,

per tant, amb aquella persona, em serà impossible compartir-hi res. A més, actualment hi ha gent que està posant en dubte alguns valors que personalment pensava que estaven completament superats. Del 23F de 1981, quan jo tenia vuit anys, en recordo la meva àvia plorant i tremolant, i si ella estigués viv no es plantejaria la situació actual, ni tan sols el discurs polític dels presos. Tot això em transporta a una situació política que pensava que ja havíem superat. Tampoc entenc que per un polític haguem acabat en aquesta situació que és totalment absurda. Tot això també ha fet sortir a la llum una Espanya que molts donàvem per enterrada. D'altra banda, el 20S em recorda molt al 15M, perquè hi havia molts punts de connexió amb les diferents sensibilitats i era completament aliè a la violència. També m'afecta quan algú parla del castellà a les escoles de Catalunya. Què m'han d'explicar a mi? Els meus pares, jo mateix i ara els meus fills també, hem estudiat a escoles catalanes i puc estar d'acord o no amb alguns temes, perquè sé el que passa. No vull que vingui ningú de fora a explicar-me realitats que no existeixen.

Què et sembla l'aparició de partits com Vox?
Penso que estan plantejant temes que ja estaven totalment superats i no ho entenc. Això posa en evidència l'absència d'una idea liberal a Espanya i fa que el debat ideològic no sigui nítid. L'essència de la dreta espanyola prové d'un altre règim i això fa que no es desencalli. La deriva del sistema capitalista ultraliberal porta a unes conseqüències que no ens esperàvem. Jo no podria parlar amb una persona que està apel·lant a l'edat mitjana. Crec que això ja no és un debat polític, sinó un debat universal sobre la humanitat. També és cert que és el primer cop que assistim, a l' l'Espanya postfranquista, a la fragmentació de la dreta, i això quan li ha passat a l'esquerra no se n'ha sortit gaire bé. M'agradaria veure què passarà amb una dreta fragmentada, perquè potser sí que d'aquesta manera tindrem alguna cosa guanyada.

Què et sembla l'escena trap?
No me'n sento partícip, perquè soc conscient que es tracta d'un moviment generacional. Però hi ha una cosa molt gratificant, que és veure molta activitat pura des de l'*underground* i comprovar que acaba tenint incidència en diversos col·lectius, festes, concerts i xavals que volen fer coses diferents. Inevitablement, l'ésser humà té la necessitat de ser social.

Portada del disc 'La gran esfera'